

Александар Шего, магистар филолошких наука, члан Друштва књижевника Војводине, рођен је 1952. у граду Чебаркуљ (Русија). Радни век провео је на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду. Преводи с руског и на руски језик, а преводе објављује од 1973. године. Превео је и приредио 26 књига и преко 600 књижевних прилога који су излазили у српским, руским и другим периодичним издањима.

Пише кратку прозу, поезију и есејистику. Аутор је књига *Дечак с бамбусовим штапом* (2005) и *Тошине приче* (2014). Радови су му ушли у десетак домаћих и страних антологија и више зборника. Превођен је на 8 језика, добитник 12 књижевних награда и признања.

Живи у Новом Саду.

ISBN 978-86-81308-03-5

9 788681 308035

АЛЕКСАНДАР ШЕВО • ДЕЛИЋИ ОГЛЕДАЛА

• АЛЕКСАНДАР ШЕВО

ДЕЛИЋИ ОГЛЕДАЛА

БИБЛИОТЕКА ЖДРАЛ

Књига 4

Александар Шево

ДЕЛИЋИ ОГЛЕДАЛА
хаику и сенрју

Нови Сад, 2019.

Александар Шево
ДЕЛИЋИ ОГЛЕДАЛА
Нови Сад, 2019.

Библиотека Ждрал
Књига 4

Уредник
Зоран Додеровић

Лектор
Александар Шево

Коректор
Кармен Антић

Корице
Никола Шево

Издавач
Књижевно-еколошки клуб српско-јапанског
пријатељства „Ждрал”, Нови Сад

За издавача
Александар Павић

Припрема и штампа
Наиспринт, Ниш

РУЖНИ ПАЧИЋИ СРПСКЕ ПОЕЗИЈЕ

Иако познаваоци хаику поезије радо истичу да је нашој читалачкој публици њу први представио Милош Црњански 1927. године у *Летопису Матице српске*, требало је да прође још готово пола века да тај посебни поетски жанр јапанске минијатурне песме од три стиха заузме своје место на српској књижевној сцени. Међутим, други део ове констатације није сасвим тачан. Тачан је утолико што постоје клубови и удружења хаику песника, што се организују конкурси, што у разним центрима излазе посебна и периодична издања, тако да библиографија на данашњи дан броји преко 500 јединица; тачан је утолико што су српски хаиџини присутни и познати у свету, што су освојили прегршт награда на најпрестижнијим светским такмичењима, што имамо низ песника с великим словом који хаику пишу и доживљавају изнутра, који чак виде свет оним нарочитим хаику погледом. У исто време и није тачан, јер је, без обзира на чињенице, наша хаику поезија и даље на маргини: књижевна критика не може или не жели да је види, ретки су уредници који је објављују раме уз раме с „великом поезијом”, ретки су и књижевници који на те „песме без речи” не гледају с висине. А и наш просечан човек, по правилу склон предубеђењима, самоуверен и недовољно упућен, не пропушта прилику да каже: „Хаику? То могу и ја. Ево ти хаику: У барици вода, плива патак, ја те волим, живот је кратак”.

Намеће се питање зашто се код нас толико потцењује хаику и кратка књижевна форма уопште? По којој логици су збирке добрих кратких прича, народних пословица, врхунских епиграма, дистиха, афоризама или хаикуа мање вредне од других књижевних жанрова? Као да заборављамо ону нашу: „Неугледан, али вредан”. Питање је комплексно, оно подразумева како синхронијску, тако и дијахронијску равн проучавања па од овог текста не треба очекивати једнозначни одговор. Ово је само покушај да се проблем колико-толико омеђи, да се подстакне дискусија која би омогућила његово свестраније сагледавање и можда помогла хаикуу и другим кратким књижевним формама да заузму достојније место у нашем пространом и шароликом књижевном врту.

С једне стране, ми смо епска нација која не може без дугих форми. С друге стране, очито је да живимо у време модних трендова и брендова, у свету где је све постало роба, тако да савремено тржиште књиге признаје само роман, ко те пита да ли је добар и да ли је уопште роман. „Дај роман!” – деценијама већ грми мешовити хор издавача и читалаца. Наш обичан човек ретко се накани да узме у руке књигу, а кад се већ накани, воли да узме нешто опипљиво, што веће, ваљда, да има шта да ухвати. Читајући роман, он се релативно брзо навикава на ауторов начин приповедања, осећа задовољство, јер натенане путује кроз време и простор, упознаје далеке земље, људе и обичаје, јер дуго живи у паралелном свету у коме не мора да размишља о сутрашњем дану,

поскупљењу струје или спремању зимнице. А кратка књижевна форма му не дозвољава да се опусти, да се препусти заборавау и уживању, јер је нелинеарна, не да се читати брзо, пуна је набоја, асоцијација, неочекиваних обрта и, што је најгоре, често се сврши пре но што отпочне. После сусрета са „збијеним мислима” обичан читалац почиње да слути да је за разгледање миша и слона неопходно исто време па кад је већ тако, онда бар дај слона! Кратка форма је сажета, захтевна: она рачуна на продужено дејство, тражи човека који уме да ишчитава, који у стопу прати аутора и чита оно што није написано, а таквих је увек мало. Уосталом, коме је још стало до размишљања, успостављања духовне вертикале, изграђивања себе, до игре, макар била и интелектуална, када је надобхват руке телевизија, интернет, супермаркет... Логика нам говори да је роман изнедрио XIX век за своје потребе, за своје читаоце и да је кратка фрагментарна форма примеренија менталном склопу савременог човека који све више жури и све мање стиже да живи, али ко те пита за логику?!

Као све што је ново, и хаику наилази на отпор, јер делује механизам инерције свести. У људској природи је да у сусрету с новим покуша ново да негира, јер је на свом буњишту најсигурнији. Овome треба придодати чињеницу да хаику, у односу на друге књижевне мале форме, има низ особености које само продубљују проблем. Егзотичног је порекла и нема сродника у европској традицији. Што се каже, не личи ни на шта, мали па никакав. На његовој застави пише: „Мање је више”.

Ето, појавила се и рима, а у хаикуу нема ни риме нити било каквих других устаљених песничких поступака, аутор треба да се склони, да не смета читаоцу да што дубље доживи понуђену слику. Хаику се утапа у сопствену атмосферу, али није заљубљен у себе, заточен је у вечиту садашњост и полако жури ка своме крају. Ограничен је на три стиха који не граде линеарни исказ, пожељно је да му слоговна шема буде 5–7–5, мора да има *киго*, тј. реч што упућује на годишње доба, мора да понуди аутентичну слику из природе која, уз то, мора да се пренесе обичним речима, водећи рачуна да се не склизне у баналност. Наравно, ова ограничења нису једина. Најкраће речено, ни од чега треба да се направи нешто па испада да прави хаику могу да пишу само људи који се не боје да остану насамо са собом, они што умеју да осете дамаре живота и да ћуте, који поседују дар да виде, а не да гледају, људи који могу да чују како расте трава, који могу да се диве величини и савршенству мушице, који у кишној капи слуте васељену. Хаићин открива универзално у појединачном, свакидашњем. Премећући по крхотинама свога живота, он успоставља узрочно-последичне везе, на сваком кораку открива да је свет недељива целина. Он стално сажима, ризикујући да оно што преостане назове поезијом. „Такав је живот – седам пута доле, осам пута горе”, како се пева у једној јапанској песми. Прави хаику пишу духовне аскете, малобројни, упорни, стрпљиви за још малобројније, упорније, стрпљивије. Захваљујући принципу „мало, још мање” долази до необичних промена у квалитатив-

ном погледу: пошто су ослобођене сала, стрија, целулита и осталог значењског баласта, речима се враћа исконско значење, чак достојанство, оне као да поново почињу да живе. Слободно се може рећи да је за читање правих хаикуа довољно три секунде, а да је стотину мало.

Књижевна критика, опет, хаику не спомиње из својих разлога: она воли да посматра ново кроз поређење са старим, по могућности мртвим, с нечим што је одавно присутно, описано и методолошки добро постављено. Окрени-обрни, њена основна замерка је да хаикуу недостаје дужина. Кратко их вероватно подсећа на брзо, а брзо на кусо, на нешто с фалинком, на нешто, дакле, неозбиљно. Притом се губи из вида да је брушење кратког текста веома мучан и захтеван посао. Ту можемо да застанемо и поразмислимо шта је навело великог радника Карла Маркса да са жаљењем стави у писмо: „Немам времена да пишем кратко” и коме је истанчани Чехов иза себе оставио мудрости попут „Краткоћа је сестра талента”, „Речима треба да је тесно, а мислима пространо” или „Говори кратко о дугачким стварима”? Вероватно се у гробу преврће јапански песник који је читав живот посветио хаикуу и пре поласка на пут, на који сви одлазе затворених очију, рекао: „Сад ми се чини да је седамнаест слогова много”.

Поред поменутих проблема, жива хаику продукција је више него клизав терен пун неизвесности, ризика па и промашаја, јер и ту, као у свим облицима делатности, траже уточиште квазиаутори, полуписмени скрибомани и остали губитници који другачије не умеју да се

носе са сопственом кризом идентитета и јаловошћу. Додуше, овакве је најлакше открити. Када се већ говори о субјективним тешкоћама, много већи проблем представљају они који су савладали технику писања хаика, који су добро изучили занат, али не успевају да се издигну од обичног описа, не успевају да полете. А кад смо већ код летења, ако заиста хоћемо да ружно паче напokon постане лабуд, хаиђини треба да збију редове, да отпочну проучавање теорије и историје хаика, да пораде на писмености; уредници хаика издања треба да поопштре критеријуме, да успоставе сарадњу с добрим дизајнерима, лекторима и коректорима, да се што је могуће више ослобађају робовања количини као и омиљеном нашем принципу „ја теби, ти мени“; преводаци треба да успостављају системске везе са земљама чијом се културом баве не гурајући себе испред других. Као што видите, посла има напретек, али једино тако хаика се неће наћи себи иза леђа.

Било како било, чак и наше време, време деоба, посртања, претумбавања ради за хаика и кратку књижевну форму уопште. Квантитет кад-тад пређе у квалитет па ће једном и читаоци и издавачи и критичари морати да се суоче с овим књижевним феноменом.

А. Шево

I 1997–2001.

Спакован кофер.
Велико путовање
већ је почело.

Доноси га у
очима ластавица:
рано пролеће.

Високо сунце
стоји на истом месту.
Летње поподне.

Шћућурен врабац
на покислој огради.
Јесења студен.

Беле пахуље
на белој позадини.
Зимска палета.

Прекидам ручак.
На салвети бележим
нови хаику.

Велики месец
хита звезданим небом.
Ко ли га чека?

Стакласто око
окренуто ка небу:
риба на тезги.

Пуцкета ватра.
Варнице лете увис,
ближе звездама.

Ватра у шуми.
Шири се топлина и
мирис јесени.

Свилени бомбон,
тротинет и троточкаш.
Рано детињство.

сви се смешкају –
на фотографијама
из дечјег врта

Локва на путу.
Девојчица застаје
пред огледалом.

Мала оловка.
Иза ње је остала
дуга линија.

Жене трче и
скидају још мокар веш.
Летња олуја.

никога нема
на улазним вратима
добује киша

Још понека кап
удари по прозору...
престаје киша...

Јесења магла.
Са дрвета пред кућом
цеди се вода.

Топла мајска ноћ.
Таксиста вози споро,
за своју душу.

Лист се окреће
падајући на плочник.
Дечак га хвата.

ни дашка ветра
на потамнелом небу
трепери звезда

Помера се лист.
Травчица под њим прави
место за себе.

Повише кућа
гнезди се јато врана.
Сеоско гробље.

Капље ли капље
леденица са крова.
Брзо ће ласте.

Прозор шарају,
свако са своје стране,
и дете и мраз.

Румени образ,
а све около бело.
Дете се санка.

Жубори поток.
Жури да заобиђе
самога себе.

Увис па увис.
Докле ће издржати
дугоња јаблан?

бродић од листа
из моје ђачке свеске
и сада плови

Врти се куче,
проба да ухвати реп.
Априлско сунце.

Јесен живота.
Ко ли то тако дува
на мој маслачак?

Кестен окићен
белим лампионима.
Почео је мај.

Прозиран ваздух,
ни лист да затрепери:
јесење јутро.

Стаде на прагу.
Осети благи додир
јутарњег сунца.

Мачка у трави.
Бог поново послао
леп пролећни дан.

Цвет или лептир?
Полако заобиђох
Божије дело.

Цео божји дан
опет нешто понавља —
сврака на грани.

Дечак се игра
пушчаним чаурама:
рат је завршен.

Мрве под столом
нећу да усисавам.
Нек једу мрави.

Тишину парка
ремети лист што пада.
Михољско лето.

Сеница опет
завирује кроз прозор.
Новембарски дан.

Цвеће у башти.
Осећа ли и оно
јесен што стиже?

Лептир у пољу.
Где му почињу крила,
где престаје цвет?

милује лице
као мајчина рука
пролећно сунце

Мост је порушен.
Обале реке спаја
једино дуга.

Мрак усред дана:
авиони прекрили
небо над градом.

Касно поподне.
На пртини само ја
и стари гавран.

Стаде олуја.
Једино још трепери
лист на јасици.

Зима на селу:
под ногама одзвања
земља с балегом.

Зимско преподне.
Чује се само сусед
што цепа дрва.

Пролећно јутро.
На путељку само ја
и моја сенка.

Свуд около снег.
На падини остали
моји трагови.

на семафору
са мном чека зелено
пас луталица

Све се смирило.
Само се у даљини
чује птичји пој.

Крајње је време
да се путује кући.
Јесење кише.

Чудо у башти:
наврх старог страшила
гнезди се птица.

Нова година:
дрвеће окитише
шарене кесе.

Царство тишине.
Тек покаткад зашкрипе
врата терасе.

II 2002–2003.

Цвета јабука.
Зна гугутка где треба
да прави гнездо.

Опет на прозор
слетеше голубови.
Засија сунце.

у жутом лишћу
испод великог храста
већ висибоба

Кафанско друштво:
све више досађују
винске мушице.

Геометрија:
ласта над мојом главом
прави кружницу.

Фебруарска ноћ.
Ка суседовој башти
шуња се мачак.

Локвањ још дрхти,
а на њега већ скаче
следећа жаба.

Ноћ је без звезда.
Помрчину покаткад
пресече сова.

Идем кроз шуму:
с пахуљицама пада
последње лишће.

Лишћа на земљи
више но на дрвету.
Сетих се мртвих.

Кратка летња ноћ.
Хоће ли цврчак стићи
да отпева све?

Отишле ласте.
Уместо њих сад лети
увело лишће.

Пчеле зује над
процветалом ливадом.
Заспао деда.

Магла у луци.
Једва да се назиру
обриси брода.

Одлете јато.
Стара врана се мучи
да га сустигне.

Киша не стаје.
Земља узима оно
што јој припада.

На градском небу
само понека звезда.
Царство неона.

Диже се магла.
На паучини блиста
ниска бисера.

На другом свадба,
на деветом сахрана.
Живот у граду.

Бацих кроз прозор
лист који стиже с ветром,
а он се врати.

Поља прекрила
јата жутих пилића.
Цвета маслачак.

Све је под ледом.
Тражећи храну, галеб
стиже на мој праг.

Пет је поподне.
Седам да читам уз чај
Пет минута бар.

Магла се диже.
Кроз оголело грање
светлуца река.

Вране шетају
по школском игралишту:
недељно јутро.

Две шеве уз пут
чепркају по снегу.
Просуто сено.

Процвала вишња.
Од јутра до сутона
чује се цвркут.

Ледено јутро.
Чизма чизму сустиже
брже, све брже.

Улазим к оцу.
На кафи што му пружам
блиста пахуља.

Велики одмор.
Ђаци трче у радњу
по нешто слатко.

Дан све топлији.
Снешку само што није
испала метла.

Бесни мећава.
На терасу долети
понеки жут лист.

Фебруарски мраз.
У тами светлуцају
два мачја ока.

Престаје ветар.
Само се њишу ресе
на завесама.

Дете је легло.
Крај узглавља преврнут
плишани меда.

Старица спава.
На ормарићу спремљен
лек за ујутро.

Повратак с мора.
Из сандучета вире
писма, рачуни...

Асфалт је мокар.
Од аутомобила
не чујем кишу.

Старац уздахну.
Није ни приметио
да је већ сумрак.

Сунчано јутро.
На бреси освануше
прве ресице.

Раздањује се.
Сунцокрет се окреће
према истоку.

Син у Немачкој.
Отац за тезгом нуди
његове ствари.

Залази сунце.
Само је обасјан врх
велике јеле.

Дува кошава.
Старац гледа лист који
управо паде.

Вече на плажи.
Музику из кафане
надјача цврчак.

Тамнозелен вир.
Сваки час засветлуца
крљушт пастрмке.

Светло на трему.
На књигу Набокова
слетео лептир.

Зимско орање.
По преврнутој земљи
чепрка врана.

Пишем под бором.
По исписаном листу
шетају мрави.

Вече под бором.
Сутрадан на јастуку
суве иглице.

Сви траже заклон.
Небеса наткрилио
олујни облак.

пса луталицу
лавежом испраћају
они на ланцу

Веш на тераси.
Доње рубове красе
зрна бисера.

Људи у црном
иду иза ковчега.
Ромиња киша.

Суботње вече.
У очевом ауту
суседова кћи.

Он граби напред,
за њим она с кесама.
Иду с пијаце.

Износим смеће.
Седи Цига претура
по контејнеру.

Ћарлија ветар.
Кесе играју валцер
на тротоару.

Киша отера
фудбалере с терена.
Остаде лопта.

Ветар с кишицом.
Прозор ми украсио
мали жути лист.

Ветровита ноћ.
На мој прозор сваки час
покуца грана.

Јесење вече.
Из сваког ћошка вреба
по један паук.

Дан пре избора
седи човек се пита:
„Коме да дам глас?”

људи крај пута
гледају бели двосед
што јури к мору

Буку аута
на трен надјача птица.
Јутро у граду.

Чисти се плато
после велике свадбе.
У смећу ситниш.

Не видим сунце –
тек одблесак с прозора
суседне зграде.

блесне на небу
голуб високолетач
па се изгуби

Отворен прозор.
Мува се љуљушка на
кухињској крпи.

Киша је стала.
Вода се још слива у
буре пред кућом.

Грме петарде.
Мангупи најављују
Нову годину.

Трепћу прозори
суседних солитера.
Фудбал па фудбал.

III 2004.

У зимско јутро
мрежу прелећу птице.
Тениски терен.

На истом небу
од постања до данас:
Венера и Марс.

Ноћ без облака.
Испод пуног месеца
сребри се млазњак.

Иду сватови.
Девојчица их гледа
смешкајући се.

Ручак на столу.
Муве пожуриле да
заузму место.

Испред трафике
стоје пензионери.
Гледају штампу.

Божично јутро.
Хаски радосно трчка
по новом снегу.

Ситна јесења.
Старац заобилази
расквашени хлеб.

Први пупољци.
Двојица седих људи
гледају увис.

Пада крупан снег.
У соби крај прозора
цвета хибискус.

Промичу птице.
Са суседног балкона
гледа их мачка.

Пуст планински крај.
Испод сваког камена
крије се живот.

Уништени тенк.
Коза крај њега брсти
олистали жбун.

Родила трешња.
Деца завиде птици
горе, у крошњи.

Комшија с јелком.
Паде још једна жртва
Нове године.

труну вагони
на затрављеној прузи
уз ауто-пут

Тихо куца сат
крај спремне ђачке торбе.
Заспало дете.

Пљусак у шуми.
Под јеловим гранама
шћућурен врабац.

Из птичјег гнезда
вире два жута кљуна.
Пожури, мама!

Паук разапе
другу, још већу мрежу.
За нове госте.

Удари пљусак
после несносне жеге.
Трче купачи.

Усијан асфалт.
Пластичне боце вире
из контејнера.

Зимска идила:
небо са земљом спаја
дим из димњака.

Велико гробље.
На гранитним плочама
одсјаји сунца.

Лепрша сукња
на младој тенисерки.
Пролећни лахор.

јутарњи ветрић
носи латице ружа
са гроба на гроб

Сеоско гробље.
Снегом покривен камен
с именом оца.

Дрозд на тараби.
Погледа лево-десно
па настави пут.

Ложи се ватра
у суседном дворишту.
На чаши одсјај.

Далековод под
звезданим небесима.
Ноћна соната.

Отворен прозор.
Крекет жаба полако
прераста у сан.

Звездано небо
стало у прозорски рам.
Кратка летња ноћ.

Деца јурцају
дуж алеје у парку.
Старац на клупи.

Пси луталице
застадоше пред црквом.
Просјак их храни.

поред чардака
лимени лавор пуни
јесења киша

накрај дворишта
заборављену косу
покрива рђа

Стари кућерак
потонуо у земљу.
Деда је умро.

љубитељ књига
кришом мирише свежу
штампарску боју

читаоца и
аутора везују
танане нити

између трошних
страница Светог писма
испресован цвет

Библиотекар
сређује старе књиге.
Сваки час кашље.

Дрхтавом руком
листа новине с краја.
Тражи читуље.

Међу књигама
букет увелих ружа.
Делић вечности.

Гура колица
с двојицом унучића –
поносни деда.

Пућујем возом.
Речица покрај пруге
тече уназад.

Она није ту.
Купатилом се шири
познати мирис.

Утихну граја
у возу на граници.
Стиже царина.

Из циган-мале
покрај ауто-пута –
машу ми деца.

Псују чистачи.
Жиле велике липе
подигле асфалт.

Додирнух чело
борца палог на Чегру.
Хладно као лед.

лишће јасике
дрхти без дашка ветра
крај мог прозора

Сенке бандера
пресецају тротоар.
Прескачемо их.

Пролећни сумрак.
Деда учи унуку
да вози бицикл.

Јесење вече.
Уз Шопенов ноктурно
добује киша.

Буба прелази
бетонирану стазу.
Жури полако.

Велики одмор.
Школским двориштем лете
комади кифли.

IV 2005–2017.

Блеште излози.
Старац пролази крај њих
погнуте главе.

Ручак у пољу.
Небеса на све стране,
чак и у лонцу.

Пролећна гужва.
Пчеле се сударају
над истим цветом.

Мајски матине.
Хиљаде пчела брује
у багремару.

На стази сламке
и љуска од јајета –
после олује.

Ћутим са старим.
На столу црни чешаљ
пун седе косе.

Стара тараба.
Сваки пут недостаје
понека летва.

Сеоска слава.
На станици чека воз
свирац с тамбуром.

Прошао Ускрс.
Под столом се црвене
љуске од јаја.

улични чистач
једе и баца врапцу
мрвице хлеба

Поп за воланом.
Док пролази крај цркве,
брзо се крсти.

Прохладно вече.
Продавац сладоледа
зева на клупи.

Враћам се с гробља.
Пред кућом ме сустиже
летња кишица.

У левој пиво,
у десници мобилни.
Данашња младеж.

Тик изнад гроба
подрхтава жути лист.
Чују се звона.

Враћам се кући.
Купе пун људи, дима
и разних прича.

доле на углу
велику хрпу лишћа
остави ветар

на прагу школе
Деда Мраз скину браду
па обриса зној

Просјак пред црквом.
У картонску кутију
ветар спусти лист.

Грме мотори
под мојим прозорима.
Стигло пролеће.

Зубато сунце.
На дрвету крај пута
врана кљуца хлеб.

Градска улица.
Осмеха има само
на билбордима.

Чује се шапат.
Девојчице пред кућом
плету венчиће.

на окретници
градског аутобуса
дрема дежурни

Дан заљубљених.
На улазу у банку
згажена ружа.

Мрве под клупом.
Голубови и врапци
слећу све ближе.

Цео дан киша.
Планински пут нестаје
у измаглици.

Тиха летња ноћ.
На суседној тераси
неко шапуће.

Престаде бука.
Истог часа зачу се
шумска птичица.

Удари киша.
Планински поток зачас
постаде река.

док се труцкамо
хармоника испушта
све сетнији звук

Треште громови.
Чим престану, отпочне
још јача киша.

Птице растера
топао јужни ветар.
Сутра ће киша.

Сева и грми.
Мачка је већ одавно
испод кревета.

Нов ауто-пут.
Пред тунелом згажени
булдог и мачка.

после кишице
тротоар пресецају
два мала пужа

Наилази пас.
Куче скочи и јурну
право у жбуње.

усред кримића
с булевара се зачу
јака сирена

На чивилуку
позоришног бифеа –
Сиранов шешир.

Црна поворка
мили иза ковчега.
Умро наш Хамлет.

након представе
на сцени одјекује
глас спремачице

Док пијемо чај,
у шољи се огледа
и њен увојак.

од кућног прага
па до црквене порте
мирис багрема

трче у школу
насмејана дечица
из сликовнице

Тиха летња ноћ.
Жабе се такмиче у
хорском певању.

Багрем пун цвета.
Слика тек сада доби
коначан облик.

Нов метални мост.
А ја још видим онај
ниски, дрвени.

гледа играче
на помоћном терену
човек са штаком

дечак на реци
себи и деди прави
кућу од песка

цветић под собом
лептир претворио у
своју љуљашку

пчела на цвету
који једва дочека
да затрепери

буба се попе
на цвет који се спусти
до саме земље

Блеснуше светла.
Јато мушица не зна
куд пре да лети.

Рода и жабе.
Грабљивица и жртва
опет заједно.

Градску улицу
прелазе људи и пас.
Једнако журе.

Дуну јак ветар.
Жуто лишће се враћа
на своје дрво.

Фолклорна група
у народним ношњама.
Сви с телефоном.

Нова година.
Мраз шара по прозору
и шири радост.

Ледени дани.
Испред нашег вртића
пуши Деда Мраз.

Рода у раму
од локвања и жаба.
Готова слика.

Сеоске куће
у питомој равници.
Спокој у души.

У свим кућама
погашена су светла.
Село снива сан.

ДВАДЕСЕТОГОДИШЊИ ИЗВЕШТАЈ (1997–2017)

У потрази за идентитетом многи школарац осети потребу да се опроба у писању поезије, углавном, личне, исповедне, чији су домети скромни, ако их уопште има. А време пролази, затим почиње да лети, да све више обавезује, те се посвећеници окрећу прози сањајући о роману, круни прознога жанра.

Тако је било и са мном: младалачку поезију заменила је кратка проза, а онда у јуну 1997. стигао сам до хаikuа који јесте и није песма. Пошто ме је одувек занимала сажетост, тј. постизање што већег ефекта што мањим изражајним средствима, у хаikuу ме је опила могућност заокруживања целине од свега десетак речи.

Почетак беше скроман, другачији није ни могао да буде, јер оно што сам знао о јапанским „песмама без речи” био је тек врх леденог брега, али нешто ме је привлачило и терало да не одустанем. Бавећи се историјом и теоријим жанра, откривао сам све дубље слојеве значења, све више застајао пред чудом званим Реч, учио да ћутим, да видим, да откривам лепоту расуту око нас, лепоту присутну

у ситницама које данашњи човек окренут стицању не може и не жели да види.

Прва публикација била је у пожешком *Пауну* већ крајем 1997, први пут мој хаику доспео је у антологију почетком 1999, а у јесен 2003. први пут сам награђен, и то у Јапану, колевци хаикуа.

Збирка *Делићи огледала* садржи 248 хаикуа и сенрјуа насталих од јуна 1997. до октобра 2017. Највише их је написано 2004 – чак 56, од чега само у августу 16.

Ове мале песме илити заустављене тренутке треба читати полако, бар двапут. Упорни читаоци имају могућност да их слажу на свој начин, а они упорнији од расутих делића могу да саставе портрет унутрашњег бића аутора.

Садржај

Ружни пачићи српске поезије	7
I 1997–2001.	13
II 2002–2003.	33
III 2004.	58
IV 2005–2017.	77
Двадесетогодишњи извештај (1997–2017)	99

БИБЛИОТЕКА ЖДРАЛ

Књига 1

Зоран Додеровић
СЛЕПИ КОЛОСЕК

Књига 2

Александар Павић
ДИВЉЕ ГУСКЕ ПРЕЛЕЋУ ЗВЕЗДЕ /
WILD GEESE FLYING OVER THE STARS

Књига 3

Јован Крагујевић
ДУХОВНЕ ФРАКТУРЕ

Књига 4

Александар Шево
ДЕЛИЋИ ОГЛЕДАЛА

Књижевно-еколошки клуб
српско-јапанског пријатељства
文学とエコロジー
セルビア日本友好クラブ

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-193

ШЕВО, Александар

Делићи огледала : хаику и сенрју / Александар Шево. - Нови Сад :
Књижевно-еколошки клуб српско-јапанског пријатељства "Ждрал", 2019
(Ниш : Наиспринт). - 102 стр. ; 20 cm. - (Библиотека Ждрал ; књ. 4)

Тираж 300.

ISBN 978-86-81308-03-5

COBISS.SR-ID 329101575